

да докажатъ, че славянскитѣ народъ още въ V-то столѣтне с билъ раздѣленъ на множество племена, че тие племена сж биле вече отчасти чужди между себѣ си и че черковно-славянскитѣ или старо-българскитѣ езикъ, съ своята богата литература, са е появилъ навреме да сблужи изново разскжсанните части (гл. „Очеркъ Истор!и Писмен. у Славянъ“ отъ Мацневски, стр. 8). Това е вѣрно. Първата черковна литература са е появила въ IX-ятъ вѣкъ. Тая литература въ онова време или, да кажеме по-правилно, за онова време е била твърде богата. Разбира са, че „като била обогашена, говори В. Григоровичъ, не само съ преводи, но и съ оригинални съчинения, тя заедно съ свѣщенното съдържание, е могла, както са предвидѣло, да съхрани до най-новите поколѣния твърде богатъ и твърде разнообразенъ славянски езикъ. Но различни събития, които измѣниде битовите (родственните) отношения на славянетѣ и влиянието на времето сж станале причина, щото езикътъ на тая литература малко-помалко да изгуби своето древно знамѣнование, защото сѣки народъ, до когото доходиле свѣщените книги, го измѣнѣвалъ и опростѣвалъ по силата на своето нарѣчие“. И сичкото това, по думите на тоя писателъ, е происходило не безсжзнателно. Българо-славянските книги сж биле измѣненн отъ другите славянски племена, — по-напредъ отъ русите, а послѣ отъ сърбете, — именно за това, защото историческите обстоятелства сж отдалечиле още повече славянските нарѣчия и защото между писателите не сж сжществовале вече никакви взаимни сношения. Че това измѣнение са е извършило не безсжзнателно, а съ намѣренне, свидѣтельствува принципската въ „Сбор-